

худоба картинна започвайтос с думице:

„Настояне везер, месецу изтрее“ и пр.

Ванцаров, обичаше морето, корабите и техните машини. През 1931 година в своите „Спомени от мисловосуди“ той пише: „Вие познавате шумът на машината! Не, това не е само шум, всъщност грубо е да се каже, че е шум. Тогато и аз тогава го наричах, но сега вече си позволявам такива грубости, защото това е шума на машината, това е нейният глас, а ако идем сравнени с се въздържам много самото-меланхолично, кажеме тогава че това е нейната диатона“ и по-нататък, ... „Помисли, как след като свършиха работата, аз застанах до поправената машинна глава и така с трепет. И аз не го правех от мащера, о, не, тук имаше дълбока психическа възбуда — в поправената глава ме гледеше възбудената ми душа, вътре в клетките тиеше моятта кръв, в ней трептеше моят температурен. И когато тя се забиваше с прецизната акуратност на планетите, в мене бликваше възторга на творчеството.“

Обичаша Ванцаров заради неговата богата издрена поединна душа на морк, заради неговата чиста и прогресивна мисъл, която и тогава в младежките му години беше твърде ясно изразена. А и той изглеждаше ми обикна, тъй като